

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **1) L. I., 2) nezl. L. D. 3) nezl. L. V. N.**, všechny právně zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou se sídlem Antonína Dvořáka 1117, Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2012, č. j. OAM-260/LE-LE05-LE05-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni JUDr. Evě Krausové, advokátce se sídlem v HK, Antonína Dvořáka 1117 soud p ř i z n á v á odměnu v částce 28.512,- Kč, která bude vyplacen do 30 dnů od právní moci rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podaná žaloba směřovala do shora označených rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobkyň o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) v jejich případě neshledal a mezinárodní ochranu jim neudělil.

Žalobkyně sub a) namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav včetně nesprávného posouzení jí uváděných důvodů, které měly za následek vydání nezákonného rozhodnutí jak v jejím konkrétním případě, tak rovněž v případě obou nezletilých dcer. Tvrdila porušení § 2 odst. 1 a odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád), porušení § 3, § 50 odst. 3 a odst. 4 a § 68 odst. 3 téhož předpisu. Pochybení správního orgánu spatřovala zejména v tom, že při svém rozhodování v otázce závažnosti zdravotního stavu obou nezletilých žalobkyň vycházel jednak z neaktuální zprávy oční lékařky ohledně očního postižení nezl. D.. Dále žalovanému vytýkala, že nezl. V. N. trpí vážnou vadou srdce, pro kterou je plánovaná operace. Obě nezletilé žalobkyně se navíc narodily na území České republiky, kde žije rovněž jejich otec. Nuceným návratem by došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Namítla, že v případě návratu na Ukrajinu nebude žalobkyním poskytnuta potřebná lékařská péče, přičemž na Ukrajině nemají žalobkyně žádné materiální zázemí.

Neudělením mezinárodní ochrany a to ani formou humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledání naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je rozhodnutí žalovaného v rozporu s mezinárodním závazky České republiky, konkrétně s mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva o právech dítěte). Žalovanému vytýkala, že si pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady, a proto je jeho závěr v těchto otázkách nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalobkyně navrhly, aby soud z vytýkaných důvodů napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na žalobu reagoval správní orgán písemným vyjádřením ze dne 13. června 2012 a jeho doplnění ze dne 22. srpna 2012. Správní orgán zdůraznil, že v průběhu správního řízení nedošlo k porušení žádných ustanovení správního řádu, zákona o azylu včetně dalších žalobkyní sub a) uváděných předpisů a mezinárodních smluv. Odkázal na obvyklý průběh správního řízení s tím, že pro své rozhodnutí opatřil dostatečné informace o zemi původu. Připomněl, že žalobkyně uplatnila žádost o udělení mezinárodní ochrany již opakovaně a vždy neúspěšně. Žalobkyně za sebe ani za své nezletilé dcery neuváděla žádné důvody, pro které by bylo lze mezinárodní ochranu udělit. Případný ztížený život po návratu na Ukrajinu nelze bez dalšího považovat za důvod hodný zřetele pro udělení tzv. humanitárního azylu.

Zdůraznil, že svým rozhodnutím neporušil práva žalobců zaručována mezinárodními smlouvami, neboť nezletilé žalobkyně nebyly odděleny od matky. Rovněž tak jejich příběh v kontextu s informacemi o Ukrajině a zprávami o zdravotním stavu nezletilých umožnil učinit závěr o jejich možném návratu.

V doplňující reakci s datem 22. srpna 2012 správní orgán doručil kopii žádosti žalobkyně I. L. ze dne 14. 8. 2012, ve které vlastně žádá, aby správní orgán přijal žádost o udělení mezinárodní ochrany v případě jejího manžela R. L., který je t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici v Ostrově nad Ohří. V této souvislosti správní orgán připomněl obsah informací poskytovaných žalobkyní v průběhu správního řízení, kdy tato označil za otce nezl. dcer svého přítele, občana České republiky. Své obavy a opodstatněnost podání opakované žádosti pak odůvodňovala obavami z chování bývalého manžela a to rovněž ve vztahu k nezl. žalobkyním. Pro nesplnění zákonných podmínek a pro tyto zjevně účelové postoje trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.r.s.) při jednání. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel. Rovněž vzal v úvahu přednesy a argumenty obou stran sporu včetně soudem vyžádaného a zástupkyní žalobkyň předloženého lékařského nálezu majícího osvědčit vážnost zdravotního stavu nezletilých žalobkyň.

Jak výše uvedeno, správní orgán předložil a krajský soud při jednání provedl důkaz dvěma listinami, když první z nich s datem 14. 8. 2012 byla podepsána žalobkyní sub a). Je v ní zachycen požadavek na žalovaného, aby přijal žádost o udělení mezinárodní ochrany jejího manžela R. L.. Další listina ze dne 12. 8. 2012 byla podepsána R. L. a žádá v ní o pomoc při vyřizování „žádosti azylového pobytu v České republice“. Svůj požadavek odůvodnil tím, že zde má rodinu, konkrétně manželku a dvě nezl. dcery.

Krajský soud ještě před projednáním věci vyzval zástupkyni žalobkyň, aby předložila aktuální lékařské zprávy o zdravotním stavu obou nezl. dcer. Při jednání soudu zástupkyně předložila zprávu ze základního psychologického vyšetření nezl.

D. L. ze dne 14. 9. 2012, z níž se podává, že úroveň aktuálně zjištěných rozumových schopností odpovídá pásmu středně těžké mentální retardace. Tento závěr odůvodnil přijetí nezl. D. k základnímu vzdělání v základní škole praktické v Kostelci nad Orlicí, kde budou respektovány specifické vzdělávací potřeby. Rovněž předložila kopii žaloby ze dne 7. 8. 2012 adresovanou Okresnímu soudu v Rychnově nad Kněžnou týkající se určení otcovství k nezl. D. a V. N. L.. Z lékařské zprávy Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kliniky dětského a dorostového lékařství ze dne 24. 5. 2012 týkající se nezl. V. N. vyplývá, že nezl. žalobkyně byla vyšetřena kardiologem. Bylo provedeno EKG a ECHO TT vyšetření s tím, že se jedná o fyziologický kardiologický nález. Zástupkyně žalobkyň k těmto důkazům doplnila, že žalobkyně sub a) ji ujišťovala o tom, že nezl. V. N. by měla být zařazena do transplantačního programu. Žádný důkaz na podporu tohoto tvrzení nicméně nedoložila. Dále objasnila, že žalobkyně označila původně za otce nezl. dcer českého státního občana pana Š. proto, že jí to bylo doporučeno s úmyslem získat lepší pozici ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Správní orgán připomněl, že žalobkyně pobývala na území České republiky po řadu let nelegálně a k podání opakované žádosti jí přivedlo rozhodnutí o správním vyhoštění. Doplnil, že v jeho průběhu jsou zkoumány podmínky a reálné možnosti návratu žalobkyň na Ukrajinu a žádné zásadní překážky zjištěny nebyly. Odlišná kvalita vzdělání na Ukrajině s ohledem na individuální potřeby nezl. D. pak nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Obě strany setrvaly na svých procesních stanoviscích a krom již výše uvedených a soudem provedených důkazů další doplnění dokazování nepožadovaly.

Ze správního spisu žalovaného krajský soud ověřil tyto skutečnosti: u žalobkyně sub a) a sub b) se jedná o opakované žádosti. První žádost uplatnila žalobkyně za sebe a nezl. D. již 24. 11. 2004. Uvedla, že v České republice pobývá od roku 2003, chtěla zde pracovat a uhradit dluh. Na Ukrajině neměla práci, proto na popud matky, u které zůstali tři synové žalobkyně, přicestovala do České republiky. Návratu se obává z morálních důvodů, neboť má dítě s jiným mužem. Žalobkyně nebyla se svoji žádostí úspěšná, právě tak nebyla úspěšná v řízení před Krajským soudem v Brně, který její žalobu dne 31. 8. 2005 zamítl. Kasační stížnost pak byla Nejvyšším správním soudem v Brně odmítnuta dne 15. 2. 2006 pod sp. zn. 2 Azs 23/2006. Další řízení probíhalo toliko o podané žádosti ze dne 10. 6. 2010 za nezl. D.. V jeho průběhu mimo jiného uvedla, že otcem nezl. je pan Š., občan České republiky, po nějakou dobu žila s ním, poté jí opustil, takže žila s manželem. Připustila, že se od ukončení prvního řízení zdržuje na území republiky nelegálně, touží po klidu a legalizaci pobytu. Tyto skutečnosti posoudil správní orgán v rozhodnutí ze dne 28. 6. 2010 a žádost vyhodnotil jako nepřipustnou.

Poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany uplatnila žalobkyně jménem svým a jménem obou nezl. dcer dne 1. 8. 2011. Správní orgán vycházel z již dříve

zjištěných skutečností, posoudil fakta sdělené žalobkyní v žádosti ze dne 31. 8. 2011 a v pohovoru konaném dne 31. 8. 2011. Doplnil přednes žalobkyně o konkrétní informace o Ukrajině s ohledem na jí přednesené důvody a fakta. Při rozhodování tak vycházel ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010, z Informací MZV zaměřených převážně na dostupnost lékařské péče, na otázku vycestování a návratu do vlasti, na postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu – jednalo se konkrétně o tyto zprávy: č. j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. května 2009, č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009, č. j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. července 2009, č. j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010, č. j. 112300/2010-LPTP ze dne 8. října 2010, č. j. 127957/2011-LPTP ze dne 18. ledna 2011, č. j. 127957-2/2011-LPTP ze dne 25. ledna 2011, Informaci Velvyslanectví České republiky Kyjev č. j. 2294/2011-KIEV ze dne 8. května se zaměřením na lékařskou péči na Ukrajině, Výroční zprávu Human Rights Watch 2011 týkající se situace na Ukrajině a zprávu Amnesty International z března 2005 obsahující seznam zemí, které zrušily trest smrti včetně informací obsažených v databázi ČTK. Míra očního poškození nezl. D. byla dokumentována zprávou MUDr. L. R. ze dne 17. 6. 2010, v níž se hovoří o tom, že nezl. trpí běžnou oční vadou, která je korigovaná brýlemi. Jednotlivé zprávy žalovaný jasně specifikoval v odůvodněné svého rozhodnutí včetně dopadu jejich obsahu na posuzovaný případ. Žalobkyni s jejich obsahem v průběhu řízení seznámil.

V oficiální žádosti žalobkyně potvrdila, že je státní občankou Ukrajiny, kde žijí její tři synové, které vychovává její matka. Sama nebyla a není členkou žádné politické strany, vyznání je katolického. Ukrajinu opustila na konci září 2003, zpátky se již nevrátila a v roce 2004 podala svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdila, že otcem nezl. žalobkyň je pan V. Š., druh, který ji bude pomáhat. Obává se bývalého manžela, který údajně vyhrožuje zabitím jak jejímu druhovi, tak oběma nezl. žalobkyním.

Ke zdravotnímu stavu nezl. žalobkyň výslovně uvedla, že D. šilhá a V.N. žádné problémy nemá. V pohovoru potvrdila již výše řečené a vyslovila přání žít zde nadále s přítelem, který je otcem obou jejích dcer, nezl. žalobkyň. Potvrdila, že v České republice pobývala po dobu pěti let nelegálně. Od doby podání první žádosti se ničeho zásadního nezměnilo.

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nemohl žalobu posoudit jako důvodnou a plně se ztotožnil s postupem správního orgánu včetně samotného rozhodnutí a jeho odůvodnění. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh žalobkyň, jednotlivé důkazy a konečně hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a s přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného

rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Krajský soud toliko zrekapituluje, že žalobkyně opustila Ukrajinu a výhledem na vylepšení své ekonomické situace a to možností získání zaměstnání. Žádné azylově-relevantní důvody netvrdila ani v řízení předchozích ani v tomto řízení. Vyplynulo, že na území republiky pobývala nelegálně a pod hrozbou správního vyhoštění proto podala opětovnou žádost. Správní orgán vyhodnotil zcela správně, že nelze vyhodnotit tuto poslední žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou, neboť žalobkyně sub a) ji podala rovněž za nezl. V. N., u níž se jednalo o její první žádost. Žalobkyně sub a) uvedla, že chce v České republice pobývat spolu se dvěma nezletilými dcerami, jejichž otcem je občan České republiky. Obává se výhrůžek bývalého manžela mířícím proti jejím dcerám a jejímu druhovi. Sama žalobkyně jako matka obou nezl. dětí neuváděla v průběhu správního řízení žádné konkrétní informace k aktuálnímu zdravotnímu stavu nezl. dcer, právě tak nedoložila lékařskou zprávu, ze které by nějaké závažné onemocnění dětí vyplývalo. Správní orgán poté zcela logicky při rozhodování vycházel z aktuálních informací poskytnutých matkou v tom směru, že nezl. D. trpí oční vadou (doloženo lékařskou zprávou) a nezl. V. N. žádné zásadní problémy nemá.

Z výše uvedeného souhrnu je zřejmé, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) ani dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, logicky stejný závěr pak platí i pro nezletilé dcery narozeného na území České republiky. Je navíc zjevné, jak se ukázalo v průběhu soudního řízení, že žalobkyně sub a) uváděla jako azylově-relevantní důvod obavy z reakcí bývalého manžela a touhu žít v České republice se svým druhem, kterého označila za otce svých dvou dcer. Tuto skutečnost posléze dementovala a prostřednictvím zástupkyně vysvětlila, že nepravdivé rodičovské vazby uváděla proto, že očekávala výhodnější pozici v řízení o mezinárodní ochraně, neboť jí to bylo tak doporučeno. Vyslovila za své jednání lítost s tím, že otcem jejích dcer a tedy nezl. žalobkyň je její bývalý manžel R. L., který se t. č. nalézá ve vězení. Další rozbor této otázky by byl jen samoučelným opakováním obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného u vědomí toho, že žalobkyně za sebe ani za své dvě nezletilé dcery žádné faktické důvody, které by vázaly žalovaného k úvahám o případném naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu neuvedla.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Oproti přesvědčení žalobkyně a jí zastoupených nezletilých dcer se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného i v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Odůvodnění této otázky věnoval žalovaný naprosto adekvátní část svého rozhodnutí, kdy posoudil informace sdělené žalobkyní sub a), disponoval lékařskou zprávou o stavu nezl. D. a rovněž informacemi o Ukrajině mající vztah k přístupu k lékařské péči. Krajský soud uvážil, zda-li si správní orgán pro řešení této otázky zajistil dostatek kvalitních podkladů proto, aby mohl přijmout objektivní závěr. Přednesené skutečnosti však nesvědčí o jejich mimořádnosti a výjimečnosti do té míry, že by bylo lze žalobkyním udělit humanitární azyl. Existence rodinných vazeb, která byla původně mířena na občana České republiky a následně na bývalého manžela žalobkyně a zřejmě i otce obou nezletilých žalobkyň však není dle názoru Nejvyššího správního soudu v Brně důvodem pro udělení humanitárního azylu. Na konkrétní rozhodnutí odkázal žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na jeho šesté straně.

Žalobkyně pak prostřednictvím ustanovené zástupkyně nepřesvědčila krajský soud o tom, že nezl. žalobkyně se nacházejí v tak mimořádně závažné zdravotní situaci, která by si „humanitárních“ úvah žalovaného zaslouhovala. U nezl. D. byla diagnostikována v důsledku jejích rozumových schopností středně těžké mentální retardace díky čemuž jí byla umožněna výuka podle speciálního programu, kde budou její schopnosti vzaty v úvahu. Žalobkyně v tomto směru namítala, že v případě návratu nezl. D. ukrajinské školství takovouto šanci neumožní. Zde se jasně projevuje otázka vyspělosti a s tím souvisejících možností té které země. Odlišné možnosti způsobu výuky, jiná koncepce, jiné přístupy nelze posuzovat jako dostatečný důvod pro úvahy ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť tyto skutečnosti jsou vždy úzce navázány na konkrétní zemi, její historii, tradice a pochopitelně ekonomické možnosti.

O mimořádné závažnosti zdravotního stavu nezl. V. N. její zákonná zástupkyně, tedy žalobkyně sub a), zdejší soud nepřesvědčila. Aktuální lékařská zpráva doložená k jasné výzvě soudu žádný zásadní zdravotní problém u nezl. nepopisuje. Rovněž tak neobsahuje zmínku o plánované operaci či o zařazení nezl. žalobkyně do transplantačního programu v důsledku srdečních potíží. Těžko poté vyčítat správnímu orgánu nedostatečné hodnocení situace, když jednak zákonná zástupkyně v samotném správním řízení u nezl. V. N. žádné zdravotní problémy netvrdila a ani posléze nepředložila důkaz, ze kterého by vyplývaly. Namítané pochybení žalovaného proto nemá oporu ve fakticky zjištěném skutkovém stavu.

Krajský soud neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v*

nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí, kdy důvody zamítnutí žalovaný velmi podrobně rozebral na straně sedmé a osmé, žalovaný rovněž vycházel z přednesu žalobkyně, která důvody svých obav vztáhla rovněž na nezletilé dcery a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu, které postupně v průběhu řízení shromáždil. Žalobkyně označila za důvod obav z návratu ekonomicky nedobrou situaci, absenci zázemí a obavu z bývalého manžela. Prvé dvě skutečnosti nemohou s ohledem na obsah ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu jeho obsah naplnit. Tvrzená obava z chování bývalého manžela se posléze ukázala jako spekulativní, tedy nedůvodná, a proto není namístě, aby se k ní krajský soud vyjadřoval – ostatně tak učinil žalovaný, kterému v domě rozhodování nebyly „rodinné poměry“ žalobkyň předestřeny férovým způsobem. Správní orgán při rozhodování čerpal informace z věrohodných, dostupných a objektivních zdrojů a žalobkyně obsah správnosti v zásadě nespороvala. K otázce realizace rodinného života se správní orgán rovněž vyjádřil a to na straně osmé svého rozhodnutí, kdy poukázal na ustálenou soudní judikaturu odkazem na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně řešící tento problém.

Je zřejmé, že k žalobkyním bude v případě návratu přístupováno jako ke státním občanům Ukrajiny se všemi právy a povinnostmi a v mezích, které země jejich původu umožňuje. Lze očekávat, že sociální a zdravotní péče včetně školního vzdělávání - s ohledem na zatím poněkud odlišný ekonomický vývoj Ukrajiny v porovnání s Českou republikou – zřejmě nebude dosahovat standardu, na který byly žalobkyně přivyklé, nicméně tuto skutečnost nelze v řízení zohlednit, neboť stejnou měrou postihuje všechny občany Ukrajiny. Ze zpráv MZV ČR dále vyplývá, že migrace občanů Ukrajiny za prací je naprosto běžný jev, který orgány státu žádným způsobem nepostihují. Návratem tak nedojde k porušení lidsko-právních smluv namítaných žalobkyní.

Krajský soud v případě žalobkyň neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by jim v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Na Ukrajině v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobkyním tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jejich případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejich případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, nebyli v řízení úspěšní, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovená advokátka všech tří žalobkyň požadovala odměnu třikrát za čtyři společné úkony právní služby dle § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) – první poradou včetně převzetí a přípravy zastoupení, další poradou ze dne 16. 11. 2012, přípravu a podání sdělení soudu ze dne 16. 11. 2012 a účast na soudním jednání dne 12. 12. 2012 a to s odkazem na ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu, kdy za každou ze žalobkyň požadovala 80% výše mimosmluvní odměny (tj. 1.680,-Kč za jeden úkon právní služby), celkem 20.160,-Kč. Dále účtovala třikrát čtyři paušální částky náhrady výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,-Kč, tj. 3.600,-Kč. Odměnu účtovanou ve výši 23.760,-Kč požadovala jako plátce daně navýšit o 20% DPH na výsledných 28.512,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně